

תיאטרון

כרמית מירון

ייסורים - מבית ומחוץ

"פרפרים הם חופשיים" בתיאטרון הבימה, מאת ליאונרד גרש, תרגום: שלומי מושקוביץ בעקבות תרצה אתר, בימוי: טטיאנה קנליס-אולייר, תפאורה ותלבושות: דנה צרפתי, עריכה מוסיקלית: קוסטין קנליס-אולייר

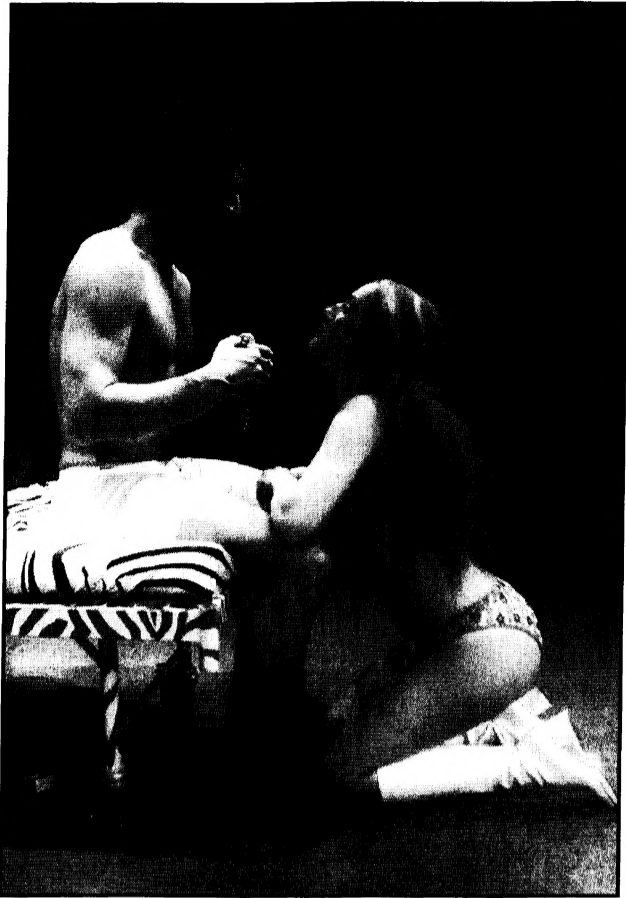
כמו הפרפרים, גם הקומדיה הנושאת את שמם הנה קלילה וכובשת לב בניסיונה לגעת בבעיות היחסים בין אם שתלטנית ובנה העיוור, השואף לחיים עצמאיים ופרטיים משלו. תגלית הערב היא השחקנית הצעירה, הילה וידור, בתפקיד גייל, השכנה והמאהבת של דון בייקר, העיוור. נערה זו הפגינה נוכחות בימתית, חיוניות וכישרון קומי בלתי רגילים. אמנם, עדיין מורגש פה ושם חספוס-מה בתמונות בהן נדרש ממנה להיות רכה ואוהבת, אך יש לקוות שניסיון בימתי ולימוד מתאים ישלימו במרוצת הזמן את אשר עדיין חסר לה. מצוינת היתה ליא קניג בתפקיד האם, אשר השכיחה, בניע קל של יד, הרמת גבה או רעד בקול, להביע את כל המבדיל, מבחינת המנטליות, המעמד, הגיל והשאיפות החברתיות בינה לבין חברתו החדשה של בנה. בתפקיד קטן מופיע טל ירימי, הממלא את הבמה בחיוניות מצ'ואיסטית מוחצנת ומוגזמת.

אחרון חביב וחשוב הוא גיא זו-ארץ בתפקיד הבן העיוור. הוא הצליח, יש להניח בהדרגתה המבורכת של הבמאית, לשחק באורח טבעי, עד כמה שניתן, את תפקיד הנכה. הוא השתדל להעניק לדמות חיים פנימיים עשירים, אף למעלה מן הדרוש לפי הטקסט הכתוב. אחת מאימרות הכנף הציניות של דון בהצגה היא תשובתו החוזרת: "רק עיוור", לשאלה אם הוא הומו או חירש. לשמחת הצופים, יש לציין שהוא לא "רק עיוור", אלא גם שחקן רגיש ומוכשר. בימויה הנקי ומהיר-הקצב של טטיאנה קנליס-אולייר, שזו עבודת הבימוי הראשונה שלה - מעורר תקווה לעתיד מוצלח בתחום חדש זה של השחקנית הוותיקה. כדאי לצפות בהצגה חביבה זו, ולו רק כדי לצחוק וליהנות מהופעתה המרנינה והכובשת של הילה וידור.

"ריקוד בשישה שיעורים" בבית ליסין, מאת ריצ'ארד אלפייירי, בימוי: אלון אופיר, תרגום: שמוליק לוי, תפאורה: אבי שכוי, תלבושות: דידי גולן, כוריאוגרפיה: דניס בלוצרקובסקי

כמו במחזהו הידוע של פירנדלו "שש נפשות מחפשות מחבר", ניתן כמעט לקבוע ש"ריקוד בשישה שיעורים" נכתב כדי להעניק לשני שחקנים טובים הזדמנות לגלם מערכת יחסים קלילה, חביבה וחושפת כישורים מוסיקליים מפתיעים. כמובן, כדי להעלות שני שחקנים על הבמה, טובים ככל שיהיו, לא די לעודד אותם להתנועע, אלא חייבים לטוות לפחות קצה חוט של יחסים עלילתיים כלשהם: לילי האריסון, אלמנת כומר בת 72, המנסה לברוח מבדידותה ולבסוף גם ממחלתה, על ידי שכירת שירותיו של מורה לריקודים סלוניים, פוגשת רקדן כבן 40, שכיכב בזמנו בשורות מקהלה של מחזות זמר בברודוויי. עם התקדמות הלימודים, מתפתחת מערכת יחסים ידידותית בין האלמנה הבודדה והמורה לריקודים - הומו, הסובל מבדידות ומנידוי חברתי בדרום ארצות-הברית.

את המחזה הרדוד מציל משחקם המצוין של שני הפרטנרים: מרים זוהר ונתן דטנר. הבמאי אלון אופיר השכיל לגלות לקהל הצופים נתן דטנר שלא הכרנו: גמיש, קצבי, המתנועע בקלות ובחן בתפקיד המורה לריקודים. מרים זוהר,

"פרפרים הם חופשיים", הילה וידור וגיא זו-ארץ

האלמנה הקשישה והבודדה, היא הקסם בהתגלמותו. לכשרונה ולניסיונה מתווספים הפעם גם חוש קצב וכישרון ריקוד. מי שאוהב ריקודים, ישנים וחדשים, מוזמן להצגה בבית ליסין.

"חתול רחוב" בתיאטרון הבימה, מאת גורן אגמון, בימוי: רביד דברה, תפאורה: לילי בן-נחשון, תלבושות: דליה פן, מוסיקה: שוש רייזמן, תנועה: מרינה בלטוב

"טובים תשעה קבין של מניעה - מקב אחד של ריפוי" הרמב"ם

את עלילת המחזה החדש של גורן אגמון אפשר לתמצת בשורות אחדות: מיכאל, נער בגיל ההתבגרות, בנו של כוכב טלוויזיה מפורסם, בורח מן הבית בשל חוסר תשומת לבו של האב ובגלל נטישת האם, שנסעה להודו "לחפש את עצמה". הנער מוצא את מקומו בחבורה של ילדי רחוב, העוסקת בסמים, בזנות, באלימות קשה ובשוד. החוט העלילתי מתפתל תוך כדי התנגשויות אחדות ומגיע לסוף השמח, כאשר הבן האובד יחזור אל חיק אביו הנוטה להבין הפעם את בעיות גיל ההתבגרות. העלילה מצאה את פתרונה המאושר, אך הבעיה החברתית נותרה בעינה: עזובה, בודדה ואלימה.

השאלה היא: מה על יתר הנערים? מה על הילדים שאין להם בית לחזור אליו, שהוריהם נטשו אותם, שחיים במרתף עלוב, אינם לומדים ואינם עובדים, חיים מגנבה, שוד ואלימות, ובורחים אל הסמים, המשכיחים ולו לרגע קל, את ייסורי המציאות האומללה בה הם חיים. ודאי, תיאטרון או מחזה אינם אמורים לתת מענה לשאלה שהממשלה או הקהילה חייבות לענות עליה. עם זאת, יש קרן אור באפלת המנהרה האיומה הזאת: הכוונה למעשה שישנה את המצב מן המצוי אל הרצוי, ואשר חייב היה להבליח מבין קריאות הזעם והיאוש של נערי הרחוב הגרים במרתף של כיכר עזובה.

המשחק היה ערני וקצבי בדרך כלל. הבמאית רביד דברה השכיחה להפיח רוח תזוית בקבוצת השחקנים הצעירים. תפקיד נפלא גילמה סנדרה שדה כשָׁרָה - "האם" הדואגת לחתולי הרחוב האומללים, נערים בני בלי-בית. אם יציגו את ההצגה הזאת בבתי-ספר תיכוניים וילבנו את הבעיות העולות מן העלילה הדרמטית, יצאנו נשכרים מן הבחינה האמנותית ומן הבחינה החברתית גם יחד.